

Satu kolmesta veljeksestä

Oli kerran kolme veljestä, joita kutsuttiin nimellä: Lihapää, Luupää ja Pyöreäpää. Vanhin veljeksistä oli Lihapää. Hänen nimensä jo osoittaa, että hän ajatteli hyvin kärkeästi asioista, eikä hän juuri muuta ajatellutkaan kuin, että kuinka hän saisi parhaiten vänsänsä täyteen ilman työtä ja vaivaa. Hän oli aine ja itsekäs ja vaati veljiään ja muita ihmisiä tekemään hänelle kaikenlaisia palveluksia. Hän vaati itselleen parhaat palat ruuasta ja parhaan kaikesta muustakin. Ehkä ainoa mistä hän olisi luovuttanut isoimman osan veljilleen oli sinappilaastari. Jos heille tuotiin ateriaksi lihaa, anasti hän siitä suurimman palan itselleen ja antoi veljilleen vain luut. Jos heille annettiin hedelmiä, niin söi hän maukkaimmat niistä ja antoi veljilleen vain kuoret, joista he keitivät ruokaa ja kylvivät siemenet maahan. Silloin kun oli jotakin matkoja tehtävänä, Lihapää istui samettityynyillä vaunuissa sillä aikaa kun veljensä kävelivät. Toisten veljien jalat voimistuivat, vaan Lihapää lihoi ja veltostui niin, ettei hän viimein jaksanut kunnollisesti edes istua. Hän vain makasi ja palvelutti itseään. Hän tuli vihdoin niin lihavaksi, että ainoa esine, minkä hän voi ostaa erikoisesti teettämättä oli sateenvarjo. Hänen veljensä, Luupää ja Pyöreäpää, sitävastoin laihutuivat niin laihoiksi, että heille ei mikään muu sopinut erikoisesti teettämättä kuin kengännauhat ja hammastikut.

Luupää ajatteli paljon itsensä ja tehdäkseen olonsa helpommaksi itsellensä, hän koetti tehdä kaikkensa täyttääksensä vaativalaisen ja ahneen veljensä toivomukset. Kun Lihapää halusi jotakin hyvää herkkua, juoksi Luupää kiireemmin kuin kukaan sitä hänelle hankkimaan, ja kumartaen nöyrästi, hän asetti herkun Lihapään eteen odottaen kiitosta, jonka hän hyvin harvoin sai.

Kun Lihapää huokaili kauniiden neitosten seuraa, juoksi Luupää kaikkialla kaduilla ja tehtaissa, etsien nerokkaimpia ja kauneimpia neitoksia. Hän imarteli heitä, osti tai varasti heitä ja kuletti heidät Lihapäälle, ettei hän olisi niin äkänen ja häpy.

Täten oppi Luupää ajattelemaan ainoastaan yhtä asiaa — miten palvelella vanhinta veljeään ja pitää häntä tyytyväisenä. Kun Lihapää suvaitsi hymyillä hänelle, oli hän hyvin iloinen ja onnellinen siitä, ja kun hän sai häneltä potkun, hän vain ajatteli: "se on hänen tapansa. Minun täytyy palvelella häntä paremmin, sillä muuten hän rääkkää, ärsyttää ja kiusaa minua vieläkin enemmän".

Mutta Pyöreäpää oli hyvin ajatteleva. Hän näki toisen veljensä tulevan sairaaksi liiasta laiskuudesta ja lihavuudesta ja toisen tulevan upuneeksi ja hermostuneeksi ahneen kiusaajansa alituisessa palvelemisessa. "Mitä minun tulee tehdä?" ajatteli Pyöreäpää, "voidakseni välttää molempien veljieni ikävästä kohtalosta?" Unissaan ja valveiltaan hän mielti aina vain tuota asiaa, joka päivä päivältä muuttui yhä vaikeammaksi ratkaista, ja mitä enemmän hän ajatteli, sitä pyöreämmäksi hänen päänsä muuttui.

Pyöreäpää rakasti molempia veljiään, mutta hän ei rakastanut heidän huonoja ominaisuuksia;

Lasten Osasto

siaan; hän ei rakastanut toisen ahneutta ja laiskuutta ja toisen orjamaisuutta ja pelkuruutta. "Jospa minä vain saisin Lihapään palvelemaan itseänsä", hän ajatteli, "niin silloin hänen täytyisi tehdä jotakin omaksi hyväkseen. Silloin minä voisin työskennellä molempien veljieni kanssa yhdessä ja minun pulmani olisi ratkaistu."

Hän yritti puhumalla muuttaa Lihapäätä, selittäen hänelle: "Jos sinä makaat kaikki päivät ja syöt tavattomat määrät kaikkia herkuja, niin sinä sairastut pian umpisuolen tulehdukseen ja muihin vaarallisiin tauteihin." Mutta Lihapää ei halunnut kuulla Pyöreäpäätä, vaan käänsi veljensä Luupäään lyödä häntä ja sen tehtyä tuoda hänelle lautasellisen kanelitorrtuja jotka hän saatuun nieleksi ilman tarpeellista pureksimista.

Silloin alkoi Pyöreäpää puhumaan Luupäälle, sanoen: "Etkö sinä näe, että sinä et autta Lihapäätä etkä itseäsi, palvelemalla häntä alituisesti ja unhoittamalla kokonaan itsesi? Eikä hän kunnioita sinua, vaikka sinä häntä kuinka palvelisit; hän vain sylkee sinun päällesi ja antaa sinulle fumia nimityksiä. Hän vain kiroilee sinua ja antaa sinulle sen verran murusia pöydältään, että pysyt hengissä ja kykenet palvelemaan häntä. Tule minun kanssani, niin teemme sellaisen kepposen, joka parantaa Lihapään kaikista huonoista tavoistaan."

Luupää alkoi vavista, sillä hän oli hyvin pelkuri, mutta hän oli kuitenkin hyvin halukas saamaan jonkinlaista muutosta aikaan ja siis valmis koettamaan melkein vaikka mitä keinoja.

"Otetaan häneltä pois hänen pehmeä vuoteensa ja jätetään hänet makaamaan paljaalle lattialle, kunnes hän on väsynyt siinä olemaan. Me voimme ottaa hedelmät puista, jotka olemme istuttaneet siemenistä ja hänen täytyy tulla pyytämään meiltä ruokaa syödäkseen kun hän tulee nälkäiseksi. Sitten me voimme pakottaa hänet tekemään työtä ja liikkumaan niin, että hänen verensä puhdistuu ja lihavuutensa häviää." Tämän Pyöreäpäätä ehdotuksen mukaan he päättivätkin toimia.

Kun Lihapää väsyi lattialla yksinään makaamisesta ja tuli hyvin nälkäiseksi, kuten veljet olivat arvelleetkin, niin hän lähetti etsimään veljiänsä. Mutta ennenkuin hän löysi heidät, täytyi hänen kävellä niin kauas, että hän laihtui ja hänestä tuli aivan tavallinen ihminen ja hän tuli oikein hyväluontoiseksi. Sen jalestä ovat veljekset eläneet yhdessä hyvin onnellisina ja tyytyväisinä, tehden kaikki yhtä paljon työtä ja jakaen kaikki keskenään.

Pikku Hellen ystävät

Pieni ystäväni Helle on kolmivuotias kiltti, sievä tytön tylerö. Hellen äiti oli kerran saanut tuttavaltaan kissan, jolla jonkun ajan perästä oli kaksi sievää poikasta. Ette voi uskoa, kuinka pikku Helle rakasti noita kissanpoikasia. Niiden kanssa hän leikki päivät päästään. Hellen sydän on aivan täynnä riemua, kun hän juoksee kilpaa niiden kanssa ja kun hän vihdoin saa ne kiinni, niin voi sitä rie-

maa! Hän nauraa niin, että hänen kirkkaat hampaansa välkkyvät. Väliin ottaa Helle niitä hännästä kiinni, jota eivät pikku mirrit suvaitse, vaan ikäänkuin ne ymmärtäisivät, ettei Helle tee sitä tahallaan, eivät mirrit pure eivätkä kynsi häntä. On hauskaa nähdä, kun Helle rupeaa syömään, niin silloin on hänen pikku ystävänsä heti hänen pöytänsä vieressä. Helle koettaa antaa äidiltä salaa jotakin pikku ystävilleen. Jolloinkin kun äidin silmä välttyy, jakaa hän kaiken ruokansa mirrien kesken.

Eräänä päivänä sattui ikävä tapaus pikku Hellen yhdelle mirrille. Helle laski mirrin ulos ja meni itse leikkimään toisen mirrin kanssa eikä muistanutkaan toista mirriä käskä sisälle. Yhtäkkiä hän muisti sen ja meni kutsumaan sisälle, vaan mirriä ei näkynyt missään. Helle haki ympäri pihaa ja pyysi äitinsäkin auttamaan mirrin etsinnässä, ja niin he löysivät mirrin — kuolleena erästä kuopasta. Naapurin suuri koira oli säälittä raadellut ja piinannut mirrin kuoliaaksi. Ette voi uskoa, kuinka Helle oli pahoillaan mirrinsä kuolemasta. Hän itki niin, että pikku sydän oli pakkahtua. Oli si luullut hänen menettäneen kalleimman aarteensa. Äiti lohdutteli Helleä, että kyllä me saamme toisen mirrin, joka toivo vähän lohdutti Helleä. Helle lupasi pitää toisen mirrinsä aina luonaan, eikä koskaan laskea sitä yksikseen ulos.

Pikku Helle lähettää terveisiä kaikille Lasten osaston pienille lukijoille ja toivoo heille hauskaa kesää. — Hellen äiti.

FLORENTON, MINN.

Tervehdys Toverittaren lukijoille!

Nyt minä taas kirjotan Toverittareen kun en ole pitkään aikaan kirjottanut.

Meidän koulu lopetti jo viime kuussa ja nyt meillä on lomaa kaksi ja puoli kuuta. Minulla oli kaksi opettajaa. Yksi oli toisessa ruumassa ja toinen toisessa. Niiden nimet oli Miss Nellie Sturminski ja Miss Ann Sturminski, sisarukset. He olivat yhden vuoden meidän koulussa. Minä olen kirjottanut heille yhden kerran ja he ovat kirjottaneet minulle.

Melkein jokainen maanviljelijä täällä on ostanut automobiilin. Ei meillä vielä ole. Ei tarvitse mennä pitkälti tiellä, kun saa aina kyytiä niiltä. Minäkin aina melkein joka päivä saan kyytiä kun minä menen hakemaan postia. Minun pitää joka päivä hakea posti yhden mailin päästä.

Täällä on paljon mansikoita, mutta ne pian loppuvat ja sitten tulee mustikoita. Niitä on jo muutamia. Kyllä niitä tulee sitte pian ja paljon tuleekin kun on niin paljon raakoja. Vaaraimet myös pian alkavat kasvamään ja niitä riittää koko loppukesäksi.

Heinänteko alkaa ensi viikolla ja minun pitää olla aina joka päivä kotona keittämässä kun toiset tekevät heinää. Ilmat ovat olleet oikein kuivia koko tämän kuun aivan tähän asti, mutta nyt alkoi vähän satamaan. On vissiin satanut koko yön kun maa on niin märkää. Nyt alkaa vissiin heinäkin kasvamaan. Ei-

lenkin oli niin kuuma maa, että poltti jalvoja kun käveli sen päällä. Multakin oli niin kuuma kuin tuhka munissa.

Lopetan jo tai tätä tulee liian pitkäksi. — Ilmi Niemi.

Huomautus Ilmi-siskolle ja muille pienille tovereille! Älkää kirjottako milloinkaan molemmille puolille paperia, kun lähetätte kirjoja Toverittareen. Ystävämme, Maiju.

PEABODY, MASS.

Haloo Toverittaren pienet ja suuret lukijat! Kirjotan ensi kerran Toverittareen. Kirjotan myöskin siksi, kun en ole täällä Peabodysta nähnyt pitkään aikaan kirjoitusta.

Niin, täällä on meillä ihanneliitto täydessä käynnissä. Kesäjuhla vietettiin tänä vuonna Fitchburgissa. Peabodyn ihanneliitosta lähetettiin viisi tyttöä esittämään kööriä laulua. Ne olivat Irene Kanerva, Sylvi Wiljamaa, Aili Einonen, Raakel ja Helmi Johnson. Minulta ja sisko Raakelilta oli duettolaulua. Irene Kanerva lausui runon, jonka hän esitti hyvin. Meidän ihanneliitolle tehtiin lippu, joka tuli maksamaan kymmenen dollaria.

Minulla on vanhempi sisko, joka soittaa viulua, nuorempi sisko soittaa pianoa ja minä soitan selloa. Meidän ihanneliiton orkesteri ei ole nyt toiminnassa, mutta toivon, että ensi syksynä jatketaan.

Kyllä kai nyt jo lopetan ja kirjotan ensi kerralla enemmän. Toveruudella, Helmi Johnson

— Chicagon teurastamoissa ja lihanpakkauslaitoksissa työskentelee yli 4,500 naista. Lähes puolet heistä ovat avioliitossa olevia ja äitejä.

— Ranskassa on sodan ajalla astunut voimaan määräys, että naisille ei saa myydä tupakkaa.

— Enin osa Japanin rautatie-töläisistä on naisia.

Katkeralla sydämen surulla ja kaipauksella ilmoitamme, että kuolo riisti meidän rakkaan poikamme

SIINTON

Joutuen kuoleman uhriksi Hans Fork jokeen Frontierissa, Wyo., 15 p. kesäkuuta 1918. Syntynyt Cumberlandissa, Wyo. 14 p. maaliskuuta 1899, oli loppuamme 9 vuotta, 3 kuuta ja yhden päivän. Syvällä surulla ja murheielellä jääme surmaam rakasta Siintonme äiti, Isä ja Elma-sisko, 2 enoa Suomessa, 1 isoäiti, 2 isoisää, 4 tättä, 3 setää ja 1 eno; sekä paljon sukulaista tässä maassa ja Suomessa.

ELMA, INA ja EVERT ANDERSON

Kolkot on vuoriston tuulet, jotka kalmiston kummalla kahoten sol. Valkosessa arkussa kummun alla Siintonme rakas untansa unelmoi. Lepää povessa synnyinmaasi mullon. Lepää rauhassa lapsemme rakas ja helmi. Riehuva Ahtoin elosi kaasi keskellä kukoistavan lapsuutesi. Musta on multa ja kolkko on hauta; tumma on tuonelan kaitainen tie. Ahtola tempasi elämän sulsta, henkesi uuteen cloon vie.

Lepää rauhassa lemmittyimme rakas.